

Ный минувамы прѣзъ едиѣ пълнѣ съ хора улицѣ, срѣщамы много человекѣ които отивать насамъ и натамъ. Гледамы въ лица-та имъ, и тѣ въ нашы-тѣ. Заминувамы гы, може бы че никога не ще гы видимъ пакъ и, стигамы до край-тъ на назначеніе-то си. Ный ся повліявамы отъ всичко това. Не смы сжщы-тѣ въ усѣщанія-та и характеръ-тъ си слѣдъ пѣтуваніе-то каквото бѣхмы когато го захванахмы: или смы по-добры или по-лошы. Нѣма възвращаніе на прѣдишны състоянія. Всякъ вечеръ, когато слънце-то залѣзе на западъ, не само че не смы въ пространство-то и врѣменно-то продълженіе дѣто бѣхмы когато то изгрѣ на истокъ, но смы станали часть отъ всичко що смы срѣщали; промѣнени отъ всяко впечатленіе, дадено и прието. Тази е повѣсть-та що ся повтара всякъ заранъ и вечеръ на всякъ человекъ и на всяко дѣте. Безъ подновленіе-то на условны-тѣ ни свидѣтельства не можемъ да вършимъ работѣ-тѣ която ни ся дава.

Человекѣ-тѣ трѣбва дѣйствително, жизнено, умственно, нравственно, и въ едиѣ ограниченъ смыслъ, духовно, да *ся възраждатъ всякъ день*. Това нѣщо е възможно; то става, то нее е Христіанско възрожденіе, но приближава и отчасти обяснява значеніе-то на заповѣдъ-тѣ Христовѣ къмъ Никодима, "Трѣбва да ся родите изново" (Іоан. 3; 7). Това